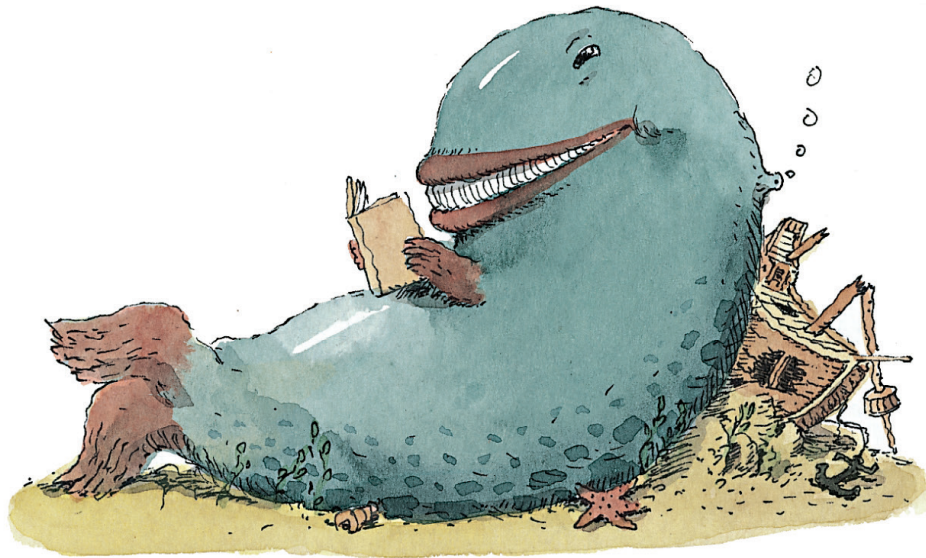

APA,
IRÁNY A TENGER!

Apa, polgári nevén Rózsadombi Benedek, aznap félregombolt kabátban, borzas hajjal, véreres szemekkel érkezett haza a munkából, táskájából lezser összevisszaságban kandikáltak ki a számárfüles papírok, uzsonnamaradékok és cserezoknik. Azaz Apa éppúgy nézett ki, mint máskor.

– Phú, micsoda nap – sóhajtotta.

Azzal beleroskadt a legközelebb eső fotelbe, kéjesen lehunyta a szemét, és önfeledten elmerült gondolataiban. Ááh, csend... és béke...

Ám e csalóka boldogság csak egy pillanatig tartott. Apa felriadt révületéből. Három homályosan ismerős alakocska állt előtte sorban, mint az orgonasípok.

– Mi a hézag, fiúk-lányok? Úgy álltok itt, mint valami fülesbagoly-esküdtszék.

Oszi, a legnagyobb, ismertette a vádat:

– Már egy órája várunk rád. Azt ígérted, ma elviszel valahova.

– Azt ígélte, mikor azt mondtad – tette hozzá Vejnő, a középső.

– Apu medídelte. Eszte – pontosított Annamari, a legkisebb, és határozottságán mit sem enyhített az, hogy nemcsak raccsolt, de minden lehetséges módon selypített is.

– Aaah – húzta össze magát Apa a fotelben. – Nehogy azt higgyétek, hogy elfelejtettem... én csak azt gondoltam...

Apa fél szemmel az ablak felé sandított, és ekkor mintha egy sötét felhőcske suhant volna át az égen.

– Csak úgy tűnt, hogy vihar közeledik!

A gyerekek egy emberként kapták tekintetüket az ablakra. Az ég kéken ragyogott, hét-ágra sütött a nap.

– De jó móka volna kint lenni, mikor jön a vihar – rikkantotta Oszi.

– Aha-aha! Felmásznánk a legnagyobb fála, és akkol jönne a villám, és phfúúú széthasítaná – élte bele magát Vejnő.

– Lipitálaaa! – ugrándozott visítva Annamari, majd elterült a padlón, mint egy béka.

– Nyugalom, gyerekek, nyugalom – szólt Apa. – Mi volna, ha kísétálnánk a kikötőbe körülnézni, hátha látjuk, hogy emelik ki a hajókat. Lassan itt az ősz. Van kedvetek hozzá?

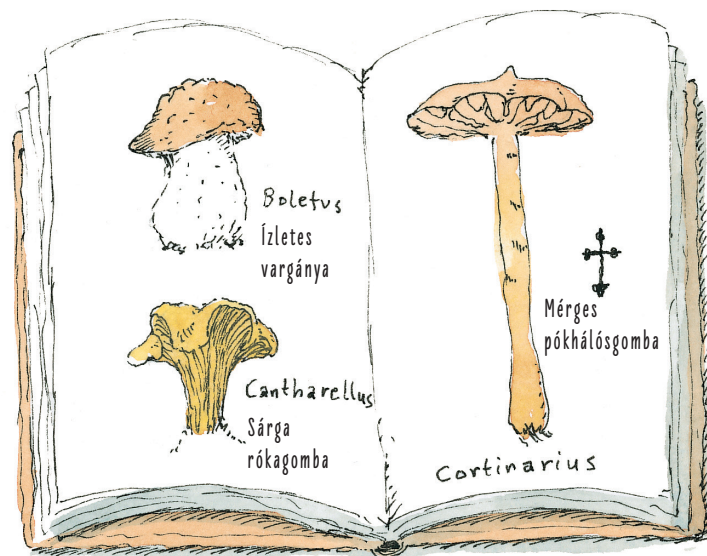
– Hurrááá! – üvöltötte Oszi.

– Apa a legszupelebb apa a világon! – kurjongatott Vejnő.

Annamari pedig egymás után kétszer botlott orra a saját lábában.

APA, MENJÜNK GOMBÁSZNI!!

Nagy volt a nyüzsgés aznap Rózsadombiek kertkapujának környékén. A gyerekek, Oszi, Vejnő és Annamari új játékot találtak ki. A kapu rácsára kapaszkodtak, Oszi elrúgta magát, azaz magukat, és nagyot kurjantott:

– Indul a busz Nekeresdre!

A kapu körbecsikordult a sarokvasán, és BUMMM, úgy nekicsapódott a kapufélfának, hogy az majd kiesett a helyéből. Erre a három utas kórusban zengte:

– Végállomás, nem megy tovább!

Rózsadombiek szomszédja, Putkela úr mazsolává gyűrődött arccal hallgatta a kapu keserves nyikorgását. Alighanem berozsdásodott, gondolta, és nem tétozódott tovább, indult a fészkerbe a cseppentőért.

– Gyerekek, töltsünk egy kis olajat ebbe a nyekeregdi buszba. Meglátjátok, úgy repül majd... mint a szódás a paripáján.

– Nem Nyekelegd, hanem Nekelesd! – pontosított Vejnő.

– Ne-te-jezd! – visszhangozta Annamari.

– Nem tejezem, aranyoskám, olajozom – azzal Putkela úr prűttyentett egyet a cseppentővel a kapu sarkára, Oszi begyűjtötte a hajtóművet, és a gyerekek versengve kiabáltak:

– Indul a busz Nekeresdre... Nekelesdle... Netejezdle!

A kapubusz úgy meglódult, mintha turbó-
rakétaolajat töltöttek volna bele. Körbepördült
az oszlopon, majd a végállomásnál megállás he-
lyett lerepült a sarokvasáról, és alacsony röppá-
lyára állt.

– Putkela bácsi, hohohohó! – rikkantotta Oszi.

– Jesszumpepi! – futott végig Putkela úr há-
tán a hideg. – Csak nem tejeztem... ööö... ola-
joztam túl?

A kapu repült-repült, és a kilövési
ponttól úgy három méternyire ért föl-
det hatalmas csattanással. A gyerekek,
a landolás során lenyelt homokkal mit
sem törődve, teli torokból üvöltöttek:

– MÉG EGYSZEEER!

APA,
ÉPÍTSÜNK KUCKÓT!

Egy szép nyári nap délutánján Apát, tisztos polgári nevén Rózsadombi Benedeket a munkahelyén, papírhegyek közt lepte meg a négy óra. A telefon csörgésére riadt fel.

– Apaaa, mitol jössz mál haza? – szegezték neki a kérdést a vonal túlsó végéről.

– Mi-mmi-mmicsoda? Már ilyen későre jár? Azt a betyár mindenit, máris galoppírozok hazafelé. Játsszatok addig valami izgalma... akarom mondani, valami olyasmit, amitől nem fordul fel a ház, jó, prüntyőkéim?

– Éltettük! Az milyeszmí? – érdeklődött a részletekre érzékeny Annamari.

– Hátööö... – facsarta az agyát Apa. – Nekem az volt a kedvenc játékom gyerekkoromban, hogy... hogy... hogy két székéből autót építettem, és elindultam Afrikába megnézni a Szfinxet meg a piramisokat. Persze csak játszásiból!... Ti ne menjeteK sehova, építsetek valami ilyesmit a sok limlombból, ami szerteszét hever!

– Mégis micsodát? – szólt bele az eszmecserébe Vejnő.

– Nem féltelek, bogárkáim, kitaláltok ti valamit! Én is hipp-hopp ott vagyok, és beszállok!

Rózsadombi apuka aznap is lobogó hajjal száguldott haza. Ahogy a kilincset megfogta, már úgy tűnt, érzi is a három kis rózsabogár üdvözpusziáját az arcán, már cseng is a füle, ahogy felharsan három szólamban, hogy: „Hurrá, Apa a csúcs!”

Annamari szólama persze úgy szólna, hogy: „Hulá, Apajatút!”

APA,
MIKOR JÖN A MIKULÁS?

Amikor a madarak felkerekednek és elindulnak melegebb vidékre, amikor hullani kezdenek a fákról a levelek, akkor búcsúzik a nyár, és kopogtat az ősz. Mi árulkozik még az ősz beálltáról? Az, hogy Rózsadombi Benedek eszeveszett gereblyézésbe kezd. A Rózsadombi gyerekek, Osi, Vejnő és Annamari is kijönnek az udvarra segíteni. Csakhogy... ma mintha gond felhőznél a homlokukat.

– Csak nincs valami baj, óhaj, sóhaj? – kérdezi Apa.

– Hogyne volna, nem is kicsi – felelik a gyerekek a homlokukat ráncolva. – Apa... hmmm, mikor is jön a Mikulás?

Apa abbahagyja a gereblyézést, és lázasan kutatni kezd az emlékezetében, hogy mi a csudát is válaszolt ugyanerre a kérdésre tavaly ilyenkor? Végül aztán eszébe jut.

– Drága pici gyermekeim – fog bele ünnepélyesen –, először is eljön az őszeleő, utána pedig, mint tudjuk, az ősz dereka. Azután érkezik majd az őszutó. Az őszutó nyomában betoppan a kora tél, aztán, amikor majd csattog a fagy, és hull a pelyhes fehér hó, na, akkor kezdjük el várni a vén zúzmaraszakállút!

Telnek-múlnak az őszi napok, Apa épp ruhát tereget a fürdőszobában.
A gyerekkommandó hirtelen újra rajtaüt, és sarokba szorítja:

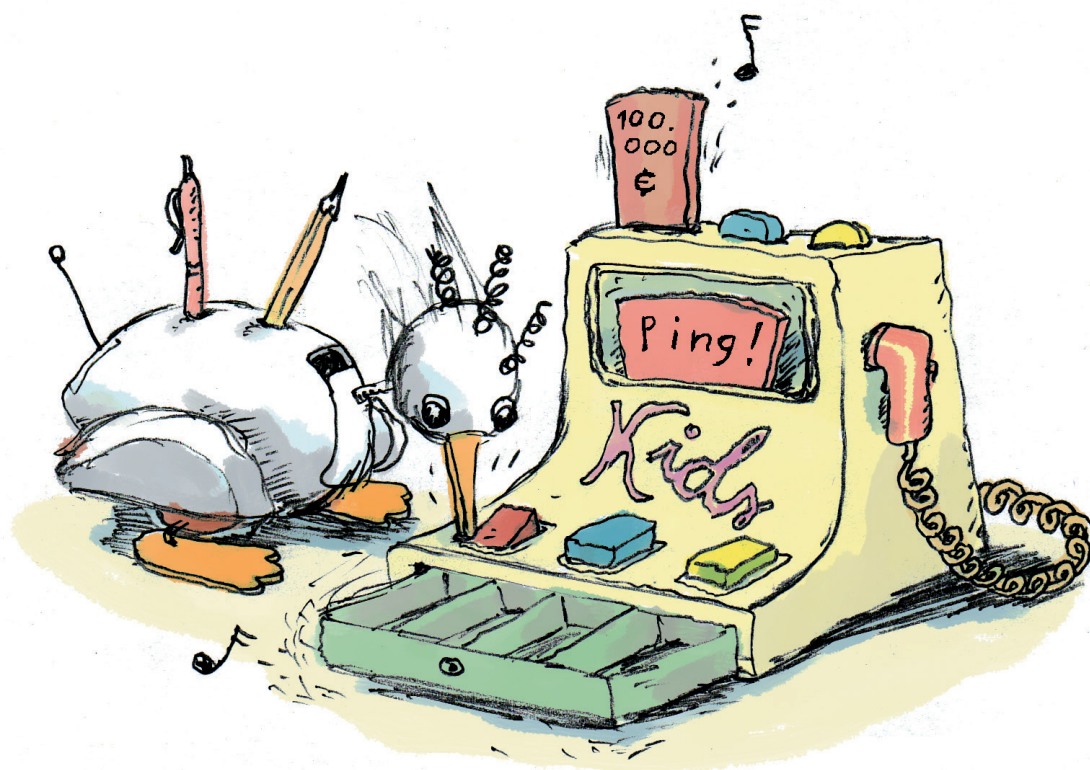
– Mondd csak, Apa, egészen pontosan hány éjszakát és hány napot kell várni addig, ameddig megjön az a Mikulás?

Ekkor Apa felsóhajt, megvakarja nem létező szakállát, és számodozni kezd az ujjain.

– Hogy a rénszarvas rúgja meg, na, várjatok csak! Hajszálpontosan, vagyis – hacsak a világ nagy vekkere meg nem áll – nem többet, nem kevesebbet, mint hatvannégyet kell aludni, amíg a Mikulás megérkezik, még hozzá délután negyed hatkor. Remélem, ez most egyszer s mindenkorra világos számotokra!

APA,
VEGYÜNK NYARALÓT!

Azon a gyönyörű tavaszi reggelen Apa, polgári nevén Rózsadombi Benedek, gondtalanul heverészett a kanapén. Kint csicseregtek a madarak, bent pedig béke honolt és nyugalom... mindaddig, amíg a gyerekek be nem hömpölyögtek a szobába megcsodálni Apa új számítógépét.

– Hú de lapos! – ámuldozott Osi.

– Azélt hívják lappopnak – okoskodott Vejnő, aztán megkérdezte. – És nagyon dlága az ilyen, amit így a hasadon is tudsz egyensúlyozni?

– Drága bizony – felelte ellágyulva Apa –, de ti még drágábbak vagytok.

– Nomodathatom én isz? – kérdezte ekkor Annamari.

Apa elérkezettnek látta az időt, hogy elmagyarázza: ez az új számítógép, amit egyébként laptopnak hívnak angolul, tényleg elég drága multság, és nem hiszi, hogy jó ötlet a gyerekeknek nyomogatni, amikor csorog a lekvár a kezükről.

Osi, Vejnő és Annamari az ujjukat kezdték vizsgálgatni.

– Nincs is rajta lekvár, ez áfonyás joghurt – mondta Osi.

– Ez csak lagasztó meg kakaó... és egy kis sódel az udvallól – elemezte a maszat összetételét Vejnő.

Annamari készségesen nyújtotta Apa felé a félig majsolt lekváros palacsintáját.

– Ebből méd tolod ed tici letvál, ha medszolítod – magyarázta.

Apa ekkor határozottan megkérte a ragacsos mancsú társaságot, hogy húzódjanak kicsit távolabb a vadonatúj géptől.

– Ne haragudjatok, de ez igazán drága szerkentyű – magyarázta. – Viszont... mi lenne, ha ti is építenétek valami ügyes kis műtyürt, amíg Apa itt böngészet a számítógépén? Mondjuk egy robotot! Lecsüccsentek szépen a szőnyegre, úgy ni, és összeraktok egy... ööö... kacsalábon forgó, örült hasznos gépállatot!

A gyerekek úgy is tettek: hozzáfogtak az örülden forgó, állati hasznos gépkacsa megépítéséhez. Vejnő felcsavarozta rá az úszóhártyás lábakat, Annamari pedig a fejét, és rá a csőrét.

– Palancsoljanak, itt a legújabb modellünk: a lövedcsőlű böngésző! – hirdette ki Vejnő.

– Szelintem hosszú tőlű – szólt közbe Annamari. – A hosszú tőlével böndészit. Ész taca!

– Aha, a kacsacsőrű böngésző, amikor rájön a böngészhetnék, a számítógép fölé hajol és BÖNG, megnyomja a billentyűt – magyarázta Oszi.

Apa fél füllel hallgatta a robotzoológusokat, és majd kibuggyant belőle a nevetés.

– Ezek a gyerekek! – rögögött magában. – Még hogy a böngésző böng!

– Apa, ugye a kacsacsőlű böngésző hasznos állat? – kérdezte Vejnő. – Keless lá!

Apa pötyögött kicsit a számítógépen, majd közölte, hogy az interneten csak hosszú- meg rövidcsőrű hangyászönről írnak:

– Csőre van, mintha kacsamadár lenne, a háta viszont tüskés, mint a sündisznónak, mégsem sünféle, hanem tojásrakó, akárcsak a kacsacsőrű emlős.

– A mi böngészőnk mamája biztos kacsacsőlű emlős volt – kapott a dolgon Vejnő.

– Ész ő nem olyan handász, mint az aputája, hanem böndész, mint a mi aputánt – fejezte be a gondolatmenetet Annamari.

Oszi letette Böngézkacsasünt a padlóra. A távirányító vezérlőkarocskáját mozgatva irányítani tudta ide-oda a szobában. Végül Apa mellé vezetete a fura kis jószágot, és bekapcsolta rajta a mikrofont.

– Böngi-böng a böngézsün, böngi-böng a böngézsün... – dünnyögte Annamari.

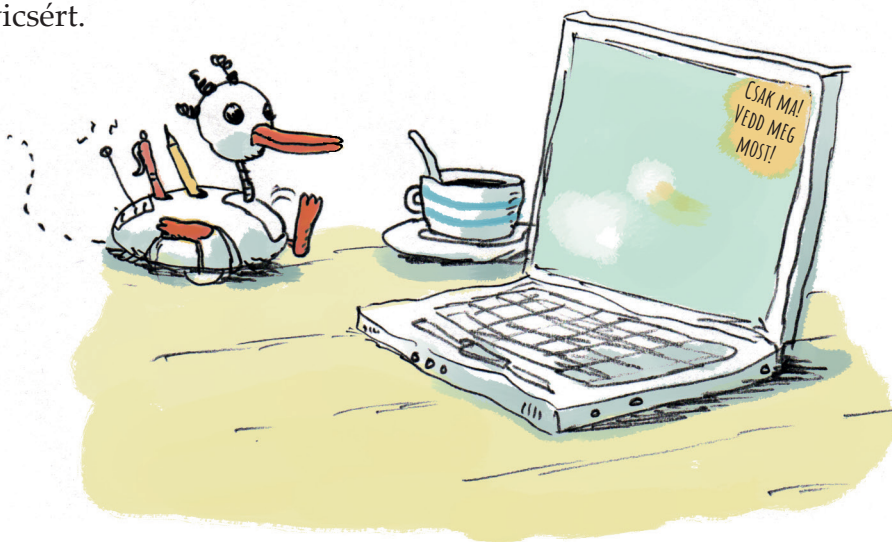
– Böngézkacsasün mindent lát, mindent hall – suttogta Oszi.

A gyerekeknek fülig ért a szájuk, csillogó szemmel hallgatták, milyen vicces dolgokat motyog Apa magában.

– Micsoda kidőlt-bedőlt kulipintyókat árulnak, uramisten! – hallatszott Apa hangja a hangszóróból. – Száz lepedő egy ilyen deckatákolmányért. Huháhhááá! Ki venne meg egy ilyen? – hahotázott fölényesen.

– Ezek a vityillók manapság! Micsoda összegek röpködnek, apukám! Hehhehe! – folytatta Apa a rötyögést kifele menet a konyhába szalámis szendvicsért.

Böngézkacsasün közelebb merészkedett a számítógéphez. Halk zene szivárgott a hangszóróból, és a képernyő sarkában sárgán villogott egy felirat: „Vedd meg most!”

Ekkor – hogy, hogy nem – Böngézkacsasün feje előrebillent, és csőre a billentyűzethez ért. A sárga villogás zöldre váltott, a monoton zene vidámra.

Hogy történhetett mindez? Nos, erre Apa máig sem kapott kielégítő magyarázatot.

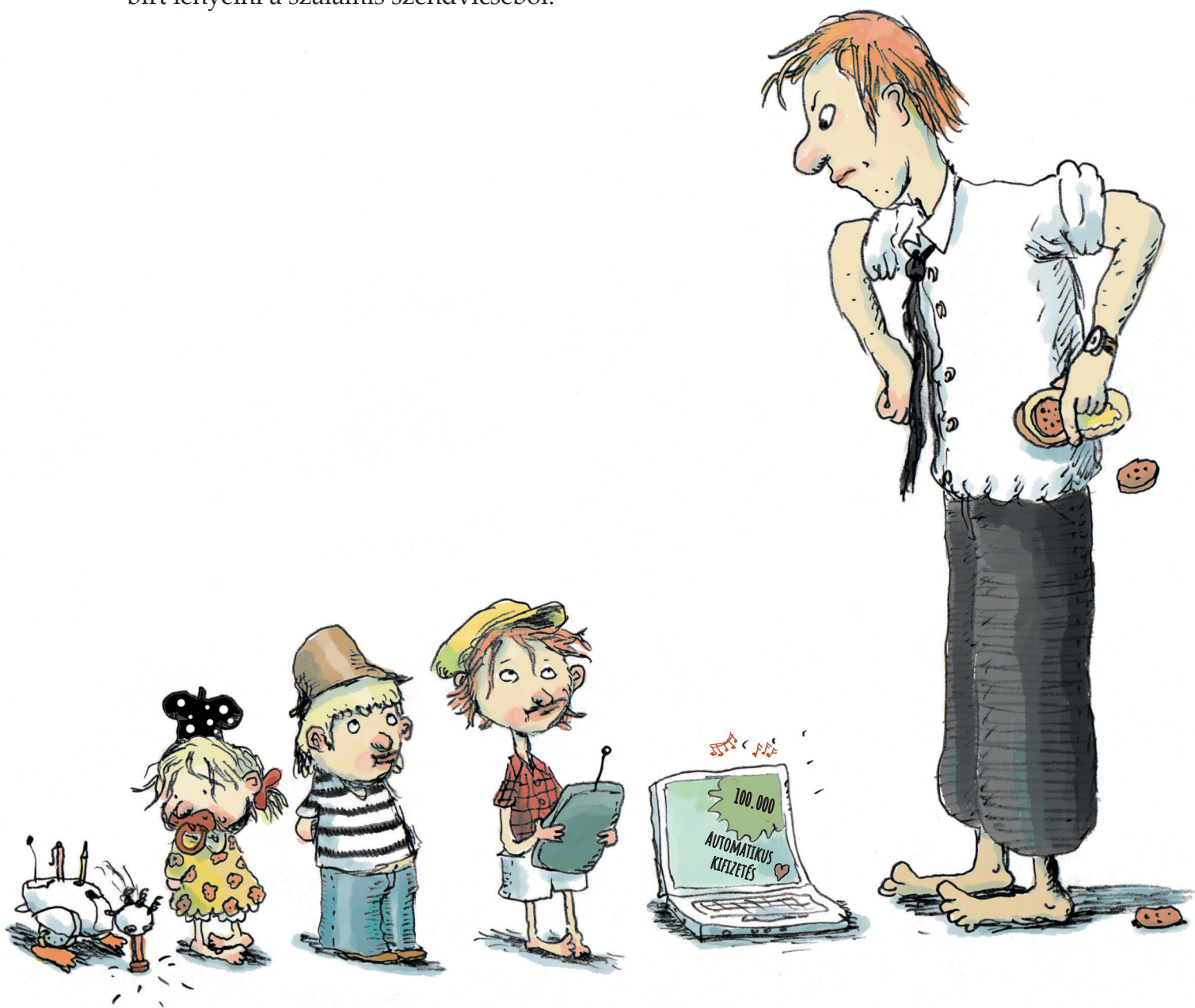
A friss számítógéptulajdonos füttyöreszve érkezett vissza a konyhából, kezében a szendvicisével, és azt fontolgatta, a grönlandi traktorok vagy az elefántcsontparti földtelkek árain hűledezzen-e a továbbiakban. Ám a képernyőre nézve tényleg leesett az álla.

– Hozzányúlt valamelyikőtök a számítógéphez? – kérdezte sápadt arccal a gyerekektől.

Ők a fejüket rázták némán.

Megkérdezte ugyanezt Böngézőkacsasüntől is, ám az, gép lévén, persze nem tudott felelni. Apa kétségbeesetten kapkodta a fejét a képernyőről a robotra, a robotról a képernyőre. Mindhiába.

Szegény Rózsadombi Benedek aznap egy falatot sem bírt lenyelni a szalámis szendvicéből!

Este aztán Apa összehívta a családi kupaktanácsot a konyhába, és ünnepélyes hangon bejelentette:

– Gyermekeim, ma... mi... vettünk – vagy hát valaki vett – nem tudom pontosan, kicsoda ... mindenesetre kijelenthetem, hogy a Rózsadombi családnak mától... van egy saját... nyaralója, azaz tóparti házikója... vagy nevezzük inkább vityillónak...

– Hurrá, van vityillónk! – ujjongtak a gyerekek, és Apa nyakába ugráltak, összevissza puszilgatták az arcát, orrát, füle tövét, sőt még a térde kalácsát is. – Apa a legjobb apa a világon! – visongtak. – Senki másnak nincsen ilyen legjobb apája!

– Ne, kicsikém, ne! Ez csikiz! Nem bírom, nagyon csiklando, belehalok!

– óbégatott Apa, és valamiért patakzottak a könnyei.

Telt-múlt az idő, a tavasz nyárba fordult, és felvirradt végre a nagy nap. Rózsadombiek telepakolták az autót a legeslegnélkülözhetetlenebb dolgokkal.

– Hoppá-hoppá, hová utazik ezúttal a kedves dédmama ingaórája? – kérdezte Putkela úr, Rózsadombiek szomszédja, bukszusnyírás közben.

– A tóparti házikónkba – vágta rá Oszi.

– Az új nyalalónkba – helyesbített Vejnő.

– Pszt, a vitillóntba, de apuszi azt mondta, hod ez titot – suttogta Annamari.

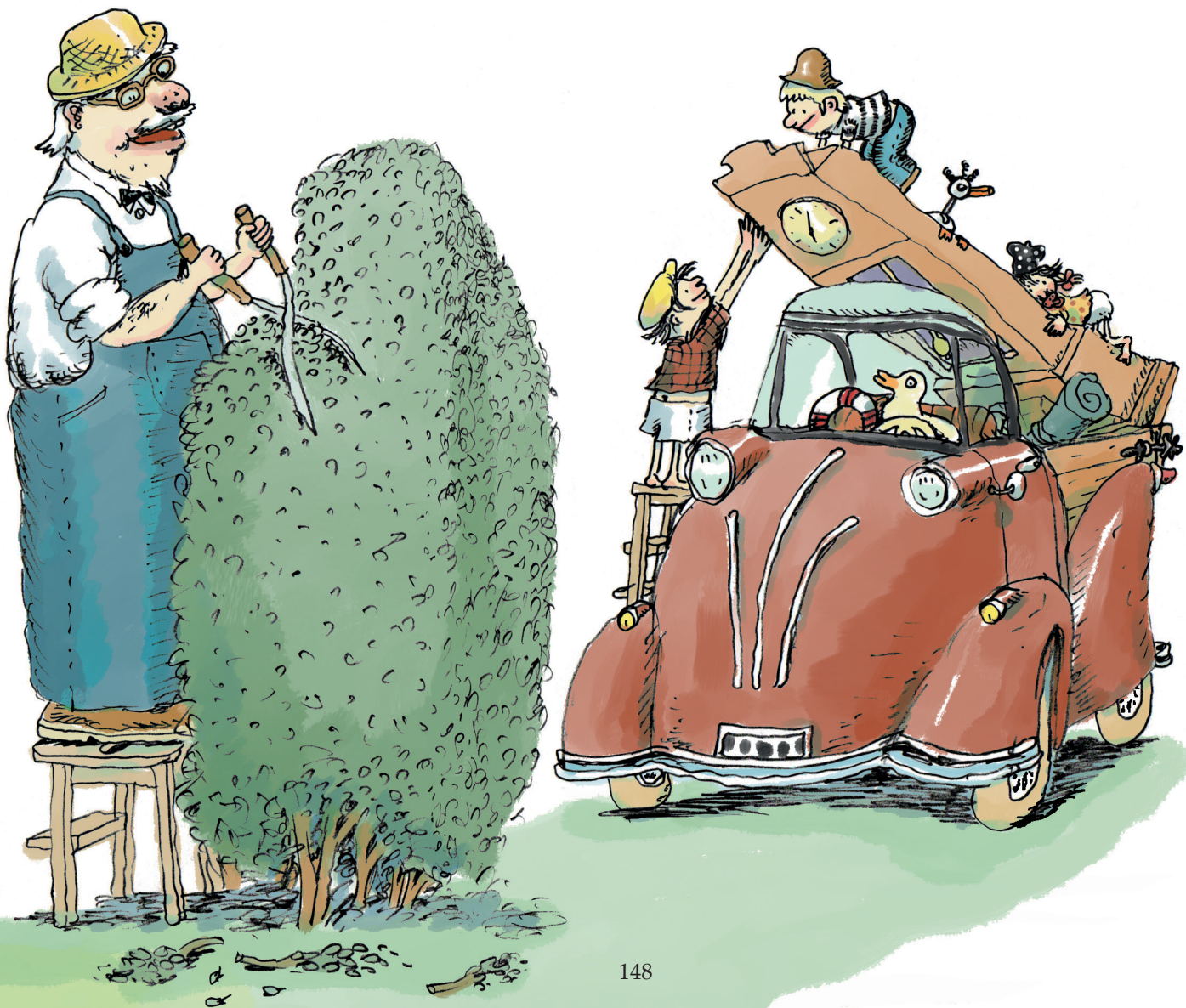
– Ahhaa – kacsintott rájuk Putkela bácsi. – Akkor vigyázzatok, aranyoskaím, el ne mondjátok senkinek!

– Nem is mondjuk! – üvöltötték kórusban a gyerekek.

Amikor azonban Putkela úr meglátta feltűnően hallgatag szomszédját, amint egy halom természetbúvárkönyv tetején egyensúlyozza a szerszámosládát, nem állta meg, hogy oda ne kurjantson:

– Hová-hová, kedves szomszéd, csak nem nyaralni az új vityillócskába?

Apa szemrehányóan nézett az autó körül szorgoskodó gyerekekre. Hát máris elcsiripelték a madarak?

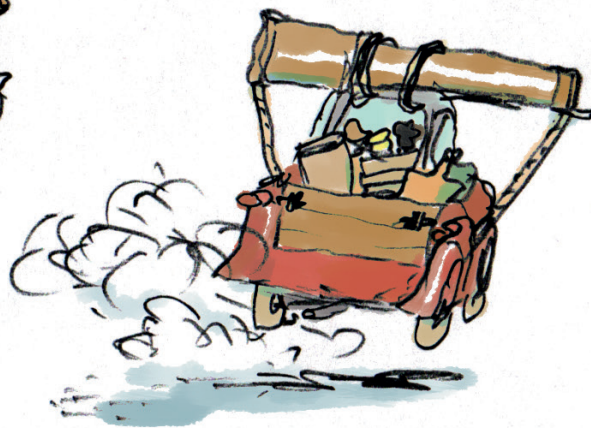

– Ha nekem lenne egy tóparti házikóm, abból én biztos nem csinálnék titkot! – jegyezte meg távolba révedő mosollyal az arcán Putkela. – Emlékszem, egyszer a nagy világválság idején egy lyukas fillérért megkaptam volna egy takaros kulipintyócskát, mert kiszáradt a kútja. De nem volt énnekem se annyi pénzem, se annyi eszem akkoriban. És főleg mi hiányzott? A varázs... hohó, várjanak csak egy minutát, kedves szomszédék!

Putkela úr sietős léptekkel eltűnt a fészker irányában.

Csakhogy mire visszaért, Rózsadombiek már messze jártak, porzott az út az autójuk nyomában.

– A manóba, vágtnak, mint a veszedelem, hátra se néznek – csóválta a fejét a segítőkész szomszéd –, pedig oda akartam adni ezt a varázssvesszőt. Enélkül senki sem boldogul, az egyszer biztos!

A Rózsadombi família roskadozó kocsija kerékcsikorgatva kanyargott az országúton. Madárdal kísérte őket, melléjük szegődött néha egy-egy legelésző jószág, a hátsó ülésen pedig folyt az ilyenkor szokásos mezei „Ki mit lát?” vetélkedő.

- Az én oldalamon tlappol egy tehén!
- Az én oldalamon ed pöttösz lovaszta!
- Az én oldalamon meg ló is, tehén is, háh, mert én ülök középen, nagyokosok!
- Az én oldalamat meg az fúrja, kis- és nagyokoskáim, hogy miért imbolyog a fejem fölött egy antik ingaóra. Nem megkértelek, hogy csak a legszükségesebbeket?
- csóválta a fejét Apa.
- De Apa, milől beszélsz? Ez nem ingaóra, hanem egy kenu – magyarázta Vejnő.
- Kajak, nem kenu – helyesbített Oszi. – Nem tudod megkülönböztetni?
- A te tajat-tenud, Apuszi – zárta le a vitát Annamari.

Apa, aki eddig tengeribetegnek érezte magát a feje fölött ingó órától, most lelki szemeivel látta magát, amint hajába kap a szél, ahogy a hullámok hátán lovagol egy óraszekrényben.

Vejnő hosszan forgatta a kezében a családi nyaraló képét, és azon tűnődött hangosan, miért olyan ferde a házikó.

– Nem a ház ferde, hanem a talaj alatta – magyarázta Apa. – Ezt hívják lankás teleknek, ami lejtőn fekszik, és szép kilátás nyílik róla a tóra. Vagy a tengerre!

– A képen nincs se tó, se tengel – jegyezte meg Vejnő.

– Dehogy nincs, tónak lennie kell, csak nem látszik. Hisz tóparti telket vettünk – bizonygatta Apa. Az internet nem hazudik!

Egy óra múlva oda is értek. A gyerekek kiugrottak a kocsiból, és máris rohantak körülnézni a környéken. Apa a fényképet bámulta, majd a házat, és ismét a képet. A házikó valóban kissé kajlán állt. Másrészt viszont a dolog attól is függött, hogy az ember hogy nézte. Ha picit oldalra döntötte a fejét – ahogy bizonyára a fotós is tette annak idején –, akkor a valaha szebb és függőlegesebb napokat látott kunyhócska már nem is volt olyan ferde... mint amilyen kedves, hívogató... mintha csak biccentett volna.

Egy új hely mindig tele van izgalmaival. És ha akad veszélyes pontja a felfedezésre váró háznak, udvarnak, akkor a gyerekek biztos érzékel fogják azt, hopp, azonnal megtalálni.

– Gyertek, nézzétek meg! – ordította Vejnő. – Van itt egy kút!

Egy szempillantás sem telt bele, mindhárom gyerek a káván áthajolva bámult a kút fekete torkába.

– Mi van ott lent? – kérdezte Oszi.

– Szelintem százezreket százalét, hod ed donosz manó – vágta rá Annamari. – Ott tütül a fenetén, ész deletetet eszit...

– Gyelekekeeket? Lánk les? Adjunk neki akkor valami lágósabbat! – elevenedett meg Vejnő, és behajított a kútba egy csavart Apa szerszámosládájából. A kút fölé hajolva füleltek...

– Nem is csobbant! – suttogta Oszi, azzal utánaröpítette a franciakulcsot.

Tompa puffanás hallatszott, majd egy halk „aú”.

A gyerekek döbbsen néztek egymásra.

– Dobjunk bele egy nagy-nagy követ! – visították aztán egyszerre, és meg is láttak egy óriási, lapos kőkorongot a földön.

– Ne, aranyoskáim, csak a malomkövet ne! – hallatszott ekkor a kútból.

Erre már inukba szállt a bátorságuk. A kő kiesett a kezükből, és futottak, ahogy a remegő lábuk bírta.

– A gonosz manó a kútból! Medesz! Fussunk, lohanjunk, hadd lobogjon a hajuuunk!

